

праву савезних република да ступају у непосредне односе са страним државама и склапају међународне споразуме а посебно је значајно њихово право иступања из СССР-а. Економску основу социјалистичке државе чини социјалистичка привреда заснована на социјалистичкој државној и колхозној својини и централистичком планском руковођењу привредним предузећима. Организација државне власти у СССР-у је спроведена на принципу јединства власти (скупштинском систему) са Врховним совјетом као највишим органом државне власти. Таква концепција власти је спроведена и у социјалистичким републикама у којима је њихов Врховни совјет такође највиши орган власти.

Врховни совјет је тако нови државни орган у концепцији совјетске власти и то је законодавно тело које сачињавају два дома: Савезни совјет и Совјет националности који су равноправни у вршењу законодавне власти. Заседања Врховног совјета сазива Президијум Врховног совјета СССР и она могу бити редовна или ванредна, с тим да Врховни совјет ради било на заједничким седницама којима наизменично председавају председници једног или другог дома или на одвојеним којим председавају њихови председници. Извршну власт у СССР-у врше такође нови органи, Президијум Врховног Совјета (који бира Врховни совјет) и Министарски савет који образује Врховни совјет на заједничкој седници оба дома. Президијум Врховног совјета је колективни шеф државе са овлашћењима која му као таквом припадају, док је Министарски савет (влада) одговоран за извршење закона и политике коју утврди Врховни совјет и то сходно усвојеном скупштинском систему власти. Судску власт у СССР врше судови на свим нивоима (народни, окружни, обласни, покрајински, врховни судови савезних република) на челу са Врховним судом СССР – као највишом федералном судском инстанцом. Совјетски устав од 1936. гарантује и бројна права грађана и то више она у социјално-економској него политичкој сфери. Истина, он помиње и бројна политичка права (слободу говора, штампе, зборова и митинга, као и уличних поворки и манифестација, али су она због суровог стаљинистичког режима била више формалност и парола власти, него реалност политичког статуса и активности совјетских грађана. Такође, су била илузорна и нека лична права грађана која је Устав гарантовао (као неповредивост личности од незаконитих хапшења, неповредивост стана или тајност писма), јер су у монструозној стаљинистичкој ери страховладе вршена масовна хапшења и ликвидације без судских решења и спроведеног поступка или уз крајње